

Bilag 2

Nogle af udvalgets spørgsmål til økonomi- og erhvervsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålene og økonomi- og erhvervsministerens svar herpå er optrykt efter ønske fra SF og RV.

Spørgsmål 4:

Ministeren bedes forklare, hvorfor og på hvilken måde »Ordnningen med offentlige repræsentanter i bestyrelsen for danske finansielle virksomheder har i takt med udviklingen hen imod større åbenhed og gennemsigtighed på markederne udlevet sit formål«.

Svar:

Ordnningen med offentlige repræsentanter bygges på en lang tradition. Således blev ordningen indført for

- sparekasser uden garantier i 1919
- alle sparekasser i 1937
- realkreditinstitutter i 1970
- banker i 1974
- andelskasser i 1985 og
- livs- og pensionsforsikringsaktieselskaber i 1993.

Retningslinjerne for deres virke findes i betænkning til ændring af lov om banker og sparekasser mv. fra 1974. Disse retningslinjer bliver fortsat fulgt i dag.

Det er min opfattelse, at da de offentlige repræsentanter har samme rettigheder og pligter og samme ansvar som øvrige bestyrelsesmedlemmer, har funktionen som offentlig repræsentant overlevet sig selv. Dette understreges af, at det trods megen fokus på området igennem 1990'erne ikke er valgt at give offentlige repræsentanter en anden rolle, og at der i dag via bl.a. Finanstilsynets hjemmeside, Pensionmarkedsrådets rapporter og Forsikringsluppen er større fokus på at sikre åbenhed og gennemsigtighed.

Spørgsmål 5:

Vil ministeren gøre rede for de undersøgelser, der må ligge bag påstanden: »Det kan ikke påvises, at den offentlige repræsentant har gjort en forskel, f.eks. i form af øget ansvarlighed i bestyrelsen«?

Svar:

Der henvises til min besvarelse af spørgsmål 4 og 6.

Spørgsmål 6:

Vil ministeren gøre rede for, hvoraf det skulle fremgå, at ordningen med offentlige repræsentanter i finansielle virksomheder, skulle være »et værn mod kriser og ringe driftsmæssige resultater i virksomheden«?

Svar:

Økonomiministeriet udsendte i 1995 en rapport om redning af pengeinstitutter siden 1984. Det fremgår af rapporten, at der i perioden 1984-1994 samlet havde været 75 pengeinstitutfusioner og -overtagelser. Hovedparten af disse sager involverede pengeinstitutter, der var nødlidende.

I rapporten blev det konkluderet, at årsagen til de betydelige underskud i sektoren i begyndelsen af 1990'erne skyldes den langstrakte stagnation i den danske økonomi fra 1987 og frem til 1993. Dette førte til store tab på udlån til både erhvervslivet og private.

Det blev anført, at de institutter, der ophørte i midten af 1980'erne var karakteriseret ved en meget stærk udlånsvækst, hvilket kunne tyde på, at væksten i disse institutter til dels er sket på bekostning af kreditkvaliteten i udlånene.

Ligeledes blev det anført, at ledelsessvigt har været kendetegnende for de fleste ophørte pengeinstitutter, idet man havde urealistiske vurderinger af kreditrisici og manglende styring af store engagementer.

Endvidere blev det anført, at vanskeligheden ved at finde nogle klare fællestræk i de ophørte pengeinstitutter tyder på, at nogle af regnskaberne ikke har givet et tilstrækkeligt retvisende billede.

Som det fremgår af dette uddrag af Økonomiministeriets rapport fra 1995, hvor man har analyseret årsagerne til kriserne i pengeinstitutsektoren, er der ikke belæg for, at offentlige repræ-